

ธรรมะจัดสรร

R8021

เมื่อข้าพเจ้าได้มีโอกาสดูแลโครงการบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ปี ๒๕๓๗ ของยุวพุทธฯ

ถวายหลวงพ่อย

ข้าพเจ้ารู้จักวัดอัมพวันเมื่อเดือนมีนาคม ๒๕๓๖ เนื่องจากข้าพเจ้าได้ลาออกจากงาน เพราะความอึดอัดใจผู้ร่วมงานเมื่อปลายเดือนกุมภาพันธ์ปีที่แล้ว ๘ วันแห่งการตักงาน ข้าพเจ้าได้งานใหม่ที่ได้เงินเดือนเท่าเก่าและยังได้อิสระในการทำงาน คือจะทำงานเวลาใดก็ได้ จะกลับเวลาใดก็ได้ เพราะข้าพเจ้าบอกนายจ้างใหม่ว่า จะต้องไปเรียนปริญญาโทต่อตอนค่ำ ซึ่งท่านก็ยอมรับเงื่อนไขได้ ก็นับเป็นความโชคดีที่มีผู้จ้างข้าพเจ้าด้วยเงินเดือนสูงถึง ๖๕,๐๐๐ บาทในเงื่อนไขที่ช่างเหมาะสมกับข้าพเจ้าในยามนี้เสียเหลือเกิน

หลังจากได้งานแล้ว ข้าพเจ้าตัดสินใจจะขอพักผ่อนสัก ๒ เดือน หลังจากที่ทำงานมา ๑๓ ปีโดยแทบจะไม่ได้พักผ่อนยาว ๆ เลย เพราะตั้งใจจะไปเที่ยวสหรัฐอเมริกา เนื่องจากตอนที่ข้าพเจ้าลาออกนั้น เจ้านายที่บริษัทเก่าคงเห็นว่าข้าพเจ้าตัดสินใจลาออกโดยมิได้มีความผิดอะไร และผลงานของข้าพเจ้าก็ดี จึงได้แถมเงินเดือนให้กับข้าพเจ้าอีก ๖ เดือน ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายังทำงานไม่ครบ ๓ ปีเลย ข้าพเจ้าจึงคิดจะไปเที่ยวและใช้ชีวิตสบาย ๆ สักพัก เพราะงานใหม่ก็ได้แล้ว ยังมีเงินเดือนเหลืออีกตั้งเยอะ และแล้ววันหนึ่งภรรยาของข้าพเจ้าได้พาข้าพเจ้าไปที่โรงพิมพ์กุลสตรีเพื่อซื้อหนังสือ สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม ชุดหนึ่ง ๒ เล่ม เนื่องจากภรรยาของข้าพเจ้าเป็นแฟนคอลัมน์นี้ของ คุณสุทัสสา อ่อนค้อม และได้เคยพูดถึงหลวงพ่อยู่น้อย ๆ แต่ข้าพเจ้าไม่เคยสนใจเลย ข้าพเจ้าอยู่ว่าง ๆ เลยหยิบหนังสือมาอ่านฆ่าเวลา ...แต่ยิ่งอ่านก็ยิ่งติด จนวันรุ่งขึ้นตอนเที่ยง ๆ ข้าพเจ้าอ่านจบทั้งสองเล่ม จึงบอกภรรยาว่า ข้าพเจ้าจะไปวัดอัมพวัน (หรือวัดป่ามะม่วง) นะ และอาจจะไปเข้ากรรมฐาน สัก ๓ วัน แล้วข้าพเจ้าก็หอบเสื้อผ้าใส่รถ ซื่อผ้าไตรอย่างดี ๑ ชุด พร้อมรูปเทียนแพและสังฆทาน ๑ ถึง ขับรถไปที่วัดทันที

เมื่อถึงวัด ข้าพเจ้าก็ได้ทันถวายผ้าไตรหลวงพ่อยอดี เพราะท่านกำลังจะขึ้นรถออกปฏิจจสมุทฺถิ งานศพ ท่านให้พรเสร็จแล้วก็ไปเลย ข้าพเจ้าจึงไม่ได้คุยอะไรกับท่าน ออกมาพบ พระธีรวัฒน์ ฐานุตฺตโร ที่ท่านคอยต้อนรับญาติโยมอยู่ จึงได้สนทนากับท่านว่าอยากมาปฏิบัติ วิปัสสนากรรมฐานต้องทำอย่างไร ท่านจึงแนะนำให้มาอยู่ที่วัดสัก ๗ วัน ที่กุฏิกรรมฐานของ

ฆราวาส ข้าพเจ้าลาท่านแล้วรีบกลับไปจัดการธุระต่าง ๆ ให้เรียบร้อยพร้อมเตรียมสัมภาระ มาให้พอบอยู่วัด ๗ วัน

ข้าพเจ้ากลับมาเข้ากรรมฐานที่วัดในอาทิตย์ต่อมา โดยมี **แม่ชีสมคิด** เป็นผู้ดูแลเรื่อง ที่พักให้อย่างดี และมี **แม่ชีชู้อ** ช่วยสอนกรรมฐานเรื่องการยืน เดิน นั่ง นอน ให้ ซึ่งข้าพเจ้า ก็ทำตามอย่างว่าง่าย เพราะไม่มีความรู้เลย คือ **เรียนกรรมฐานแบบเด็กเลี้ยงควาย เขา บอกให้ทำอะไรก็ทำ**

วันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้พบกับ พอง-ยุบ ในตอนบ่าย ซึ่งเป็นการพบที่ประหลาดมาก เหมือนกับการค้นพบสิ่งอัศจรรย์ในชีวิตเป็นครั้งแรก ปิติและน้ำตาของข้าพเจ้าไหลอาบแก้ม อย่างดีใจที่เหมือนพบกับดวงกรรมฐานอันวิเศษ

หลังกรรมฐานแล้ว ข้าพเจ้าพยายามดู พอง-ยุบ ที่ได้มานี้ว่ายังอยู่หรือเปล่า ก็ปรากฏ ว่ายังอยู่กับข้าพเจ้าตลอดและเคลื่อนไหวให้กำหนดได้อย่างช้า ๆ เป็นอัศจรรย์ **หลังจากที่ ข้าพเจ้าพบพอง-ยุบแล้ว ข้าพเจ้าก็เริ่มรู้จักกฎแห่งกรรม ที่ไม่มีใครสอน** เพราะข้าพเจ้านั่งปวดขาข้างเดียวอย่างมากอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน พอใกล้จะหมดเวลาข้าพเจ้าก็เห็นหน้า สุนัขที่ข้าพเจ้าเคยเลี้ยง ๒ ตัวโผล่ออกมา ในจิตตอนั้นบอกว่า ข้าพเจ้าเคยไปเตะมันไว้จึง ทำให้ข้าพเจ้าปวดขามาก ข้าพเจ้าเสียใจมาก ในวินาทีนั้น ข้าพเจ้านึกขอโหลิกรรมต่อกรรม ที่ข้าพเจ้าได้ทำไว้ ทันใดนั้นก็เกิดปิติขลุ่ย และเกิดอาการซ่าที่ขาข้าพเจ้าปวดแทบตายนั้น และความปวดก็หายไปนับดล หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็รับกรรมในรูปแบบต่าง ๆ กันอีกกว่า ๑๐ รอบ รวมไปถึงกรรมของการขับรถทับลูกแมวที่วิ่งตัดหน้ารถโดยไม่ตั้งใจ **ทำให้รู้ว่า ถึงแม้ไม่ได้ตั้งใจก็ต้องชดใช้แต่เบากว่ากรรมที่ตั้งใจทำ**

แทบทุกรอบของการปฏิบัติกรรมฐาน ข้าพเจ้าได้เสียน้ำตาให้กับความเจ็บปวดและความเสียใจในกรรมทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้ก่อขึ้นในรอบก่อนเพลของวันที่ ๕ ของการปฏิบัติกรรมฐาน ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งอยู่ต่อหน้าหลวงพอบุณนันทะก็มีกำลังมหาศาลมากดที่ศีรษะข้าพเจ้าลงติดพื้น ข้าพเจ้าเจ็บปวดทรมาณกว่าทุกรอบของเวทนาที่พบและตกใจมากคิดว่า ต้องແຍ່ແນဲเพราะขยับตัวไม่ได้ จะทำอย่างไรดี?

ขณะที่เจ็บปวดแทบตายอยู่นั้น ก็มีเสียงก้องออกมาว่า **“ฟังอาญาสวรรค์”** แล้วก็มีนิมิตให้ข้าพเจ้าเห็นผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้ารู้จักดีโผล่ขึ้นมา แล้วก็มีกริ่งข้อมหาที่ข้าพเจ้าเคยกระทำผิดไว้ ข้าพเจ้าเจ็บปวดแทบตาย น้ำตาไหลพราก เลยคิดถามไปว่า **“แล้วจะให้ข้าพเจ้าชดใช้อย่างไรเล่า?”** อีกครู่ต่อมาก็มีนิมิตเป็นรูปพระโผล่ขึ้นมาในบรรยากาศของวัด

อัมพวัน ด้วยความเจ็บปวดอย่างแสนสาหัส ข้าพเจ้าจึงได้รับตบปากรับคำว่า ตกลง ข้าพเจ้า จะบวชและจะมาปฏิบัติธรรมอยู่ที่วัดนี้ ๑๕ วันเพื่อชดใช้หนี้กรรมนั้น

พอสิ้นเสียงอธิษฐาน แรงมหาศาลที่กอดข้าพเจ้าอยู่ก็ได้อันตรธานไปจนหมดสิ้นและตัว ข้าพเจ้าก็ติดกลับมาอยู่ในท่าหนึ่งอย่างเดิมโดยอัตโนมัติ ข้าพเจ้าทั้งตกใจและกลัวมาก ไม่นึกว่าจะพบสถานการณ์แบบนี้และคิดว่าข้าพเจ้าจะทำอย่างไรต่อไปถ้าพบกับสถานการณ์แบบนี้ อีก?

และแล้ว... ช่วงบ่ายก็มาถึง ข้าพเจ้าเริ่มปฏิบัติอีกและก็กลับมาหนึ่งที่เดิมหน้าหลวงพ่อดำ พอหนึ่งไปได้สักพัก อาการเดิมก็เริ่มอีก คือค่อย ๆ มีแรงกดข้าพเจ้าลงไป ข้าพเจ้าเกร็งตัว ฝืนทันทีโดยสัญชาตญาณเพราะความเจ็บปวดและความกลัวที่ยังไม่หายไปจากใจ

ทันใดนั้นข้าพเจ้ารู้สึกเจ็บแปลบที่หลัง มีความรู้สึกเหมือนกับใครเอาหอกแหลม ๆ มา ทิ่มข้างหลัง แล้วมีเสียงส่ำทับว่า “ฟังอาญานรก” ข้าพเจ้าไม่มีทางเลี่ยงเพราะเจ็บปวดมาก จึงต้องถูกกดศีรษะติดพื้นอีกเป็นครั้งที่สอง และแล้วก็มีรูปภาพและเสียงในฟิล์มแจ้งข้อหา ข้าพเจ้าอีก ข้าพเจ้าได้เสนอวิธีชดใช้กรรมของข้าพเจ้าออกไปแรงกดก็ทุเลาลง

หลังจากนั้นก็เป็นการสอนเรื่องกตัญญูต่อกฎที่ต่อผู้มีพระคุณต่าง ๆ ในชีวิตนี้ข้าพเจ้า จำได้ว่าได้ทำกรรมต่อบุพการีน้อยมาก เพราะข้าพเจ้าได้ถูกส่งไปให้คุณยายเลี้ยงตั้งแต่เกิด จนถึง ๑๐ กว่าขวบ ข้าพเจ้าจำความต่ำแทบจะไม่เคยเถียงพ่อแม่เลย ไม่ว่าจะผิดหรือ ถูก เพราะคิดว่าเวลาท่านว่าเราแล้ว เราไม่เถียงไม่นานท่านก็เลิก พอเถียงแล้วแทนที่จะถูก อบรมสั้น ๆ ก็เลยกลายเป็นยาวไป ข้าพเจ้าใช้หลักอดทนนี้มาโดยตลอด แต่ก็ยังเคยพลาด ปิดประตูดั่งบังใส่แม่ครั้งหนึ่งเพราะท่านว่าผิดคน ซึ่งกรรมอันนี้เกิดขึ้นมา ๒๐ กว่าปีแล้ว ได้ กลับมาให้ข้าพเจ้าเห็นชัด ๆ อีกครั้งหนึ่ง

ข้าพเจ้าร้องให้เป็นวรรคเป็นเวรเสียใจอย่างสุดซึ้ง อย่างไม่เคยเป็นมาก่อน หลังจากนั้นก็มีเสียงมาสอนข้าพเจ้าเรื่องความกตัญญูต่อผู้มีพระคุณต่าง ๆ ตั้งแต่ แม่ พ่อ ครู อุปัชฌาย์ อาจารย์ โรงเรียน ศาสนา ประเทศชาติ ฯลฯ ว่าต้องทำอะไรกับบุคคลและ สถาบันต่าง ๆ เหล่านี้เพื่อทดแทนพระคุณของท่าน เรื่องกตัญญูนี้สอนข้าพเจ้าได้อย่าง ซาบซึ้ง ลึกเข้าไปในหัวใจ ข้าพเจ้าเรียนรู้ด้วยน้ำตาไหลนองหน้าอย่างซาบซึ้ง เสร็จแล้วก็มี นิमितให้ข้าพเจ้าเห็นพระอริยสงฆ์ที่ข้าพเจ้านับถือมากหลายองค์เหมือนมายิ้มอวยพรข้าพเจ้า หลังจากนั้นก็เห็นท่านสมเด็จพระโต มาบอกให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเถอะ เพราะที่บ้านกำลัง รุ่หนวยที่ข้าพเจ้าอยู่ดี ๆ ก็หายไปอยู่วัด (หลังจากข้าพเจ้ากลับไปแล้วตรวจสอบดูก็เป็น ความจริง เพราะที่บ้านกำลังจะยกครอบครัวมาเยี่ยมในวันรุ่งขึ้น ซึ่งถ้ามาจริง ๆ อารมณ์

กรรมฐานของข้าพเจ้าคงต้องกระเจิงเป็นแน่) ท่านยังบอกอีกว่าอย่างไรเสีย ข้าพเจ้าก็ต้องกลับมาทำกรรมฐานใช้หนี้กรรมที่นี้อยู่แล้วตั้ง ๑๕ วัน แล้วค่อยมาปฏิบัติต่อก็ได้ (เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะอยู่ให้ครบ ๗ วัน นี้เพิ่งถึงวันที่ ๕ เอง) พอหมดชั่วโมง ข้าพเจ้าจึงเดินออกไปถามผู้ปฏิบัติธรรมว่า ที่นี่มีสมเด็จโตด้วยหรือ? เพราะข้าพเจ้าไม่เคยสังเกตเลย เขาเลยชี้ให้ข้าพเจ้าดูที่ศาลาใกล้ ๆ อาคารภาวนา-กรศรีทิพา ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมอยู่ ข้าพเจ้าจึงคิดว่าเรื่องนี้อาจจะเป็นความจริงก็ได้ จึงตัดสินใจกลับบ้านก่อนกำหนดในคืนนั้น

หลังจากที่ตัดสินใจกลับบ้านแล้ว ข้าพเจ้าได้ไปกราบเรียนหลวงพ่อบวชให้หนี้กรรม ซึ่งท่านได้บอกให้ไปปรึกษาพระครูปัญญา ประสิทธิ์คุณ รองเจ้าอาวาส ข้าพเจ้าได้ตรวจสอบตารางการบวชของวัด ปรากฏว่าไม่สามารถบวชได้เนื่องจากเวลากระชั้นชิดเกินไป หลวงพี่ธีรวัฒน์จึงแนะนำให้ข้าพเจ้าไปบวชที่กรุงเทพฯ แล้วทำหนังสือมาขอปฏิบัติธรรมที่วัดแทน เมื่อข้าพเจ้าบวชแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้กลับมาที่วัดอัมพวันเพื่อชดใช้หนี้กรรมตามสัญญา

ขณะนั้นเป็นเวลาเดียวกับโครงการบรรพชา-อุปสมบทของภิกษุ-สามเณรภาคฤดูร้อนของยุวพุทธิกสมาคมแห่งประเทศไทยฯ ทำให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสปฏิบัติธรรมร่วมกับภิกษุ-สามเณรในโครงการนี้ด้วย ด้วยความเมตตาของท่านพระครูสังฆรักษ์ (ชูชัย อริโย) ข้าพเจ้าจึงได้มีโอกาสเล่าประสบการณ์กฎแห่งกรรมของข้าพเจ้าแก่ภิกษุ-สามเณรของโครงการฯ และยังมีโอกาสแนะนำสามเณรถึงวิธีการที่ข้าพเจ้าได้เคยปฏิบัติมา ซึ่งในช่วงเวลานี้ได้เกิดสิ่งอัศจรรย์แก่ข้าพเจ้ามากมาย เป็นต้นว่าบางครั้งนอนอยู่ดี ๆ ก็เหมือนถูกปลุกมาเรียนกรรมฐาน เช่น วิธีการแก้งวง วิธีการทำพองยุบให้ชัด (พร้อมคำอธิบายว่าลมหายใจของคนปฏิบัติกรรมฐานและคนทั่วไปจะไม่เหมือนกันอย่างไร?) บางทีขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในโบสถ์ ก็มีสภาวะธรรมบางอย่างมาให้ข้าพเจ้าทราบ พอข้าพเจ้าเดินออกไปยังไม่ทันพ้นประตูโบสถ์ก็มีเณรมาถามในเรื่องเดียวกับที่ข้าพเจ้าเพิ่งทราบมาพอดี เสมือนสอนข้าพเจ้าเพื่อให้ไปสอนเณรอีกที บางครั้งก็มาสอนเรื่องแปลก ๆ เช่นการนั่งหลับสมาธิ ที่กายเหมือนหลับไปทั้งตัวเห็นแต่พอง-ยุบชัดอยู่ที่ท้องอย่างเดียว ซึ่งข้าพเจ้ามั่นใจว่าไม่ใช่สมถกรรมฐาน เพราะสามารถกำหนดรูป-นามได้ตลอดและที่สำคัญก็คือสติยังสมบูรณ์อยู่ไม่มัวงงเลย แต่พอกำหนดคลายแล้วจะสดชื่นแจ่มใสมาก

นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังได้มีโอกาสเรียนธรรมะที่เรียกว่าเกิดขึ้นมาเอง มาสอนให้ข้าพเจ้าเข้าใจเรื่องการทำงานของใจ สติ อารมณ์ การเกิดของกิเลส อริยสัจ ๔ อย่างง่าย ๆ เหมือนสอนเด็กเลี้ยงควาย ซึ่งไม่เคยเห็นในตำราใด ๆ มาก่อน ทำให้ข้าพเจ้าได้ซาบซึ้งกับพระธรรม ว่าที่จริงแล้วธรรมะนั้นไม่เห็นยากเหมือนอย่างที่ข้าพเจ้าเคยเรียนเลย ถ้าสอนธรรมะที่ข้าพเจ้าเคยเรียน ข้าพเจ้าคงไม่มีปัญญาจะเข้าใจพระธรรมเป็นแน่แท้ เพราะข้าพเจ้า

โง่มาก ๆ ในเรื่องนี้ นอกจากนี้ยังมีคำถามหนึ่งที่ได้ถามข้าพเจ้าในระหว่างทำกรรมฐานซึ่งข้าพเจ้าขอฝากท่านเป็นการบ้านว่า **นิพพานเป็นกิเลสหรือเปล่า?**

ระยะเวลากว่า ๑๐ วัน ข้าพเจ้ารู้สึกผูกพันกับโครงการนี้อย่างอธิบายไม่ถูก คิดว่าจะดีสักเพียงไหนที่เยาวชนของชาติจะได้มีโอกาสเรียนรู้อะไรที่ดีที่ข้าพเจ้าได้รับจากวัดนี้ จะได้ไม่ทำอะไรผิด ๆ อย่างที่ข้าพเจ้าเคยกระทำมาก่อน ซึ่งกว่าจะรู้ผิดชอบชั่วดีจริง ๆ ก็ต้องรอจนถึงอายุ ๓๓ ปี ข้าพเจ้าคิดว่าถ้ามาวัดนี้เร็วกว่านี้ คงจะทำกรรมน้อยกว่านี้มาก โดยเฉพาะช่วงที่ทำงานแล้ว ข้าพเจ้าทำอะไรอะไร ๆ ไว้มากทีเดียว แต่นั่นก็เป็นแค่เพียงความคิด เพราะข้าพเจ้าไม่รู้จักใครที่ยุ่พุทธฯ เลย

ในวันสุดท้ายขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในโบสถ์ก็มีเสียงมาบอกข้าพเจ้าถึงสามแตรรูปหนึ่งซึ่งข้าพเจ้ารู้สึกรักและผูกพันตั้งแต่วันแรกที่พบกันเหมือนกับน้องชาย ว่าเป็นน้องเสีย เพราะเขาเป็นน้องชายในอดีตชาติที่เคยทำบุญร่วมกันมา ข้าพเจ้าใจหนึ่งก็คิดว่าเป็นเรื่องประหลาดที่อยู่ดี ๆ ก็จะไปตุ๋นใครมาเป็นน้อง กลัวเขาว่าจะบ้า แต่อีกใจหนึ่งก็อยากจะบอกเขาอย่างนั้น เพราะคิดอย่างนั้นจริง ๆ จึงตัดสินใจบอกเขาว่า **“ตอนหนึ่งในโบสถ์มีเสียงมาบอกให้หลวงพี่รับเธอเป็นน้องนะ ส่วนเธอจะรับหลวงพี่เป็นพี่หรือไม่ก็ตามใจนะ...”** เขาฟังก็คงดูแล้วรู้สึกแปลก ๆ เหมือนกัน แต่เห็นว่าจะจะไม่เสียหายอะไร จึงไม่ปฏิเสธอะไร

หลังจากนั้น ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปกราบลาหลวงพ่อกับ และได้กราบเรียนท่านว่า ข้าพเจ้าได้ของดีจากวัดนี้มากมาย ข้าพเจ้าขอกราบฝากตัวเป็นลูกศิษย์ถวายเป็นศิษย์รับใช้ ท่านกลับตอบว่า **เราไม่เคยคิดอยากได้ของใคร ชีวิตเรามีแต่ให้ บาทเดียวเราก็ไม่เคยคิดจะเอาของใคร...** ซึ่งกินใจข้าพเจ้าเหลือเกิน และอีกประโยคหนึ่งที่เป็นแรงบันดาลใจให้ข้าพเจ้าอยากทำโครงการนี้ยิ่งขึ้นคือ **เราไม่อยากรับสอนเด็กมาก เพราะผู้ใหญ่ไม่อยากรับสอน** ข้าพเจ้าได้กราบเรียนท่านถึงความรู้ที่ข้าพเจ้าได้รับว่าจะเชื่อถือได้เพียงไร เพราะข้าพเจ้าไม่เคยเห็นหลวงพ่อบอกสอนอย่างนี้เลย ท่านตอบอย่างมีเมตตาว่า เห็นไหมว่าธรรมะนั้นเป็นปัจจัยตั้งๆ ผู้รู้ก็รู้ได้ด้วยตนเอง ข้าพเจ้าประทับใจในความดีของหลวงพ่อกับมาก และคิดว่าอย่างไรเสียต้องหาโอกาสทดแทนพระคุณของท่านและวัดอัมพวันที่ได้ให้ชีวิตใหม่แก่ข้าพเจ้าให้จงได้

และแล้วธรรมะก็เริ่มทำหน้าที่จัดสรร... ในช่วงที่ข้าพเจ้าบวชใหม่ ๆ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังนั่งกรรมฐานอยู่นั้นมีเสียงมาบอกข้าพเจ้าว่า คุณยายซึ่งเปรียบเสมือนมารดาคนที่สองของข้าพเจ้า เพราะเลี้ยงข้าพเจ้ามาตั้งแต่เกิดจนถึง ๑๐ ขวบจะอยู่อีกไม่นาน ข้าพเจ้าฟังแล้วไม่สบายใจมาก เพราะเพิ่งได้เรียนคำว่ากตัญญูจากวัดอัมพวัน ยังไม่มีโอกาสได้ตอบแทนพระคุณคุณยายท่านเลย ท่านก็จะมาต่วนจากไปเสียแล้ว ในขณะที่นั้นข้าพเจ้าตั้งจิตอธิษฐาน

ขอให้กุศลผลบุญที่ข้าพเจ้าได้เคยกระทำมาได้ปกป้องรักษาคุณยายด้วย และได้เล่าเรื่องนี้ให้คุณแม่ของข้าพเจ้าฟัง

สองวันหลังจากที่ข้าพเจ้าลาสิกขาแล้ว คุณแม่ก็โทรมาบอกว่าคุณยายป่วยหนักมาก ต้องเข้าห้องไอ.ซี.ยู. ข้าพเจ้าฟังแล้วเข่าอ่อนเพราะไม่นึกว่าสิ่งที่ตนรู้ในกรรมฐานจะเป็นเรื่องจริง จึงรีบตั้งหน้าตั้งตาขอสิ่งศักดิ์สิทธิ์ให้ช่วย แต่ก็ไม่มีความมั่นใจใด ๆ ที่คิดว่าจะช่วยคุณยายได้ จนในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังขับรถไปเยี่ยมท่านนั้น ข้าพเจ้าจึงทวนนึกถึงการบวช คิดว่าถ้าตั้งใจบวชทำกรรมฐานก็คงจะมีอานิสงส์เพียงพอที่จะช่วยคุณยายได้ จึงได้ตั้งจิตอธิษฐานออกไปว่าคุณยายอาการดีขึ้นข้าพเจ้าจะบวช ๑ เดือน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจจะบวชให้ท่านในช่วงเวลาเดียวกันนี้ของปีหน้า พออธิษฐานเสร็จ สักครู่ก็มีคำตอบว่าที่ข้าพเจ้าได้อธิษฐานจิตไปนั้นตกลงว่าได้ ข้าพเจ้าจึงเล่าเรื่องต่าง ๆ ให้คุณแม่ฟังอีกและบอกท่านว่าคุณยายคงจะรอด

สิ่งอัศจรรย์ก็ได้เกิดขึ้น....**คุณยายอาการดีขึ้นเป็นลำดับ** จากที่คุณแม่บอกว่า ตอนเข้าโรงพยาบาลตัวเย็นเหมือนคนตายแล้วกลับมาเป็นปกติ เช่นคนทั่วไปในเวลาต่อมา ท่านกลับมาเป็นคนอายุเกือบ ๙๐ ปีที่มีสุขภาพดีกว่าตอนที่ป่วยเสียอีก เมื่ออธิษฐานแล้วในวินาทีที่รู้ว่าคุณยายท่านคงจะรอดนั้น ในใจก็บอกกับตนเองว่าที่จริงก็อยากจะมาบวชอยู่แล้ว ในช่วงที่มีโครงการบรรพชาฯ ปีหน้า แต่หาสาเหตุเป็นข้ออ้างกับคุณแม่ คุณพ่อ เพื่อจะบวชครั้งที่ ๒ คงจะลำบาก เพราะท่านจะหาว่าข้าพเจ้ามกมายหาเรื่องไปบวช ไม่ยอมทำมาหากิน ถ้าคุณยายรอดจริง ๆ ท่านก็คงอนุญาตให้บวชโดยไม่ว่าอะไรมาก ข้าพเจ้าจึงมีข้ออ้างที่จะบวชอีกครั้งหนึ่งได้เป็นอย่างดี...

ในวันอาทิตย์ต่อจากนั้น ยิวพุทธฯ ได้ทำหนังสือขอเชิญผู้ร่วมโครงการบรรพชาฯ ทุกคนมาร่วมพบปะเพื่อประเมินผลโครงการฯ ข้าพเจ้าทราบว่่าน้องชายคนใหม่จะไปด้วยจึงรับอาสาไปส่งที่ยิวพุทธฯให้ ในใจก็คิดว่าอยากได้มีโอกาสเขียนจดหมายไปเล่าสิ่งที่ข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นปัญหาต่าง ๆ ระหว่างที่อยู่วัดแก่นายกยิวพุทธฯ แต่ข้าพเจ้าก็ไม่มีจักใครเลย ก็เลยคิดอีกว่าถ้าส่งไปแล้วจะมีใครสนใจจดหมายข้าพเจ้าไหมนะ? แต่ก็ตั้งใจว่าจะเขียนแน่ ๆ เพราะอยากให้เขาทำโครงการให้ดีขึ้น

เมื่อข้าพเจ้าถึงยิวพุทธฯ ทิฉณหลาย ๆ คนก็เข้ามาทักทาย ก็ได้สนทนาไต่ถามสารทุกข์สุกดิบกันพอสมควร เสร็จแล้วเจ้าหน้าที่ของยิวพุทธฯ ก็เรียกประชุม ข้าพเจ้าจึงนั่งรออยู่ข้างนอก เพราะไม่ได้มีส่วนร่วมกับเขา **ทันใดนั้นก็มึนบรูษหนุ่มร่างขาวท้วม** ทำทางเหมือนอาสาเสี้ยมหนึ่งข้าง ๆ ข้าพเจ้า เขาทักข้าพเจ้าก่อนด้วยกิริยาอันสุภาพ แล้วสอบถามความเป็นมาของข้าพเจ้า เพราะตอนนั้นข้าพเจ้าก็ยังเป็นทิดสึกใหม่ ๆ อยู่ ข้าพเจ้า

บอกว่าข้าพเจ้ามาส่งน้องมาที่ยุวพุทธฯ ไม่ได้มาประชุมอะไรเพราะไม่ได้บวชในโครงการฯ แต่ตอนอยู่วัดก็ไปปฏิบัติธรรมร่วมกับพระ-เณรยุวพุทธฯ ด้วย เลยมีคำถามต่อว่าข้าพเจ้ามีความเห็นเป็นอย่างไรบ้าง? ข้าพเจ้าจึงร่ายยาวเป็นชุดเลยถึงปัญหาต่าง ๆ ที่ข้าพเจ้าทราบมา เขานั่งรับฟังด้วยความสนใจยิ่ง จนถึงที่สุดข้าพเจ้าเริ่มเอะใจจึงถามว่า “ขอโทษครับ ไม่ทราบว่าผมกำลังสนทนากับใครอยู่?” เขาหยิบเอานามบัตรมาให้ข้าพเจ้าพร้อมแนะนำตัวว่า “ผม...อนุจรุศร์ครับ เป็นนายกของยุวพุทธฯ...” ข้าพเจ้าจึงตอบไปว่า “แหม...ผมกำลังจะเขียนจดหมายถึงนายกยุวพุทธฯ พอดีเกี่ยวกับสิ่งที่ผมเพิ่งเล่าให้คุณฟังนี้ ดีแล้ว...เมื่อผมเล่าแล้วผมก็ไม่ต้องเขียนแล้วสิ” เขาบอกว่า “ช่วยเขียนให้ผมด้วยสิครับ เพราะผมอยากจะเอาไปให้กรรมการท่านอื่น ๆ ดูด้วย”

ข้าพเจ้าเลยได้ที่แนะนำต่อเลยว่า โครงการนี้ควรทำอย่างไรเพื่อให้ได้ผลดียิ่งขึ้น คุณอนุจรุศร์นั่งฟังแล้วจึงชวนข้าพเจ้ามาว่า ที่จริงปัญหาของท่านก็มีอยู่ว่ามีแต่คนให้ความเห็นแต่ไม่ค่อยมีคนทำ แล้วจึงถามข้าพเจ้าว่า “แล้วคุณจะมาช่วยผมทำไหมล่ะ?” ข้าพเจ้าอึ้งไปครู่หนึ่งแล้วตอบไปว่า “ตกลงครับ ผมจะช่วย...” และนี่คือสัญญาของข้าพเจ้าที่จะทำโครงการนี้ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้ายังไม่รู้เลยว่าทางข้างหน้าจะเป็นเช่นไร

ตุลาคม ๒๕๓๖... ข้าพเจ้ารู้สึกว้าวถึงเวลาแล้วที่ต้องเริ่มโครงการนี้เสียที จึงโทรไปหาคุณอนุจรุศร์อีกครั้งหนึ่ง ท่านใช้เวลาทบทวนความจำถึงเรื่องของข้าพเจ้าสักพัก ข้าพเจ้าก็เริ่มเล่าถึงวิธีทำโครงการ นั่นคือการเน้นคัดเลือกตัวผู้สมัครบวช และเตรียมความพร้อมให้ดีที่สุด เพื่อให้สามารถอดทนต่อสภาพการเป็นสามเณรที่เพียบพร้อมด้วยระเบียบวินัยและจริยาวัตรอันงดงามสมกับมีหลวงพ่อบุญช้อยให้ เพราะผู้ที่ถูกผู้ปกครองบังคับมา หรือมีความอดทนต่ำจะไม่สามารถทนต่อระเบียบที่เข้มงวดของวัด และที่สำคัญที่สุดคือจะไม่สามารถอดทนทำกรรมฐาน ซึ่งเป็นหัวใจของการพัฒนาจิตใจตามที่โครงการได้วางไว้ได้

คุณอนุจรุศร์และข้าพเจ้าใช้เวลาปรับความคิดให้ตรงกันพอควร และแล้วคุณอนุจรุศร์จึงได้แนะนำข้าพเจ้าต่อคณะกรรมการสมาคม เพื่ออนุมัติให้ข้าพเจ้าได้ดำเนินการตามแผนงานที่วางไว้ ข้าพเจ้าได้รับความเมตตาจากคณะกรรมการทุกท่านเป็นอย่างดี จนงานได้ดำเนินมาจนถึงวันปฐมนิเทศ ในวันที่ ๒๐ มีนาคม ๒๕๓๗ มีผู้สมัครเข้าร่วมโครงการสูงเป็นประวัติการณ์กว่า ๑๔๐ คน

ข้าพเจ้าได้เริ่มทดสอบความอดทน โดยการให้ผู้สมัครปฏิบัติแบบเดียวกับที่จะต้องพบเมื่อไปถึงวัดอัมพวัน เช่นต้องนั่งคุกเข่าได้ ๑๕ นาทีโดยไม่ขยับ นั่งพับเพียบได้นาน ๓๐ นาที

โดยไม่เปลี่ยนแปลง และทำกรรมฐานวันละ ๘ ชั่วโมง กินน้อย นอนน้อย พูดน้อย ทำความเพียรมาก

ผลปรากฏว่า ผู้สมัครค่อย ๆ หายไป ๆ จนเหลือไปบวชเพียง ๗๐ คน ซึ่งทำให้ปัญหาต่าง ๆ ที่เคยมีมาในอดีตลดลงมาก สามเณรภาคฤดูร้อนปีนี้ ส่วนใหญ่ปฏิบัติกรรมฐานได้ดี และได้พบสภาวะธรรมต่าง ๆ มากมาย มีเกินกว่าครั้งที่ได้เห็นกรรมที่ทำให้กับบุพการีและเกิดความสำนึกในความกตัญญูกตเวทิตันขึ้นมาด้วยตนเอง อีกร่วม ๓๐ ที่สามารถเรียนรู้กฎแห่งกรรมที่ทำให้กับสรรพสัตว์ทั้งหลาย สามเณรรุ่นนี้ปฏิบัติได้ดีจนได้คำชมเชยจากหลวงพ่อบ่อยอย่าง มาก และยังประพடுத்தตนให้เป็นที่รักของครูบาอาจารย์ พระพี่เลี้ยงในวัด จนหลวงพ่อดีใจมอบเหรียญที่ระลึกของการทำความดีให้เป็นพิเศษด้วย สามเณรรุ่นนี้เห็นว่าโชคดีมาก เพราะได้รับความเมตตาจากหลวงพ่อกว่ารุ่นใด ๆ ท่านได้ลงมาให้อโวาทสั่งสอนอย่างใกล้ชิดหลายครั้ง และยังได้ติดตามสอบถามให้ข้อแนะนำในการปฏิบัติที่เป็นประโยชน์มากมาย เช่น การสอนกรรมฐานโดยใช้หลักง่าย ๆ ว่าจะต้องทำยี่นหนอ ๕ ครั้งให้ได้ดีเสียก่อน ให้เริ่มทำช้า ๆ กำหนดให้ทัน ตอนแรกหัดใหม่ ๆ ให้กำหนดเป็น ๒ ช่วง คือ จากศีระมาหยุดที่สะดือก่อนกำหนด “ยี่น” แล้วถอนหายใจกำหนด “หนอ” จากสะดือถึงปลายเท้า ทำกลับไปมา ๕ ครั้ง เพราะตรงกับกรรมฐาน ๕ อย่างที่องค์อุปัชฌาย์สอนพระ-เณร ตอนบวช ดังที่พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนไว้ ท่านสอนว่าถ้าทำยี่นหนอได้ อย่างอื่นจะทำได้หมด ท่านสอนวิธีเดินว่า เวลาหัดเดินใหม่ ๆ ให้หยุดเป็นจังหวะก่อน เพื่อตั้งสติกำหนดให้ทัน เช่น ขวา-ย่าง-หนอ ให้หยุดกำหนดเป็นช่วง ๆ ก่อน แล้วให้เดินช้าที่สุดเหมือนคนจะตาย เมื่อยี่นดี เดินดี พอง-ยุบก็จะชัดเจน หลวงพ่อยังให้แบ่งกลุ่มผู้ปฏิบัติออกเป็น ๓ กลุ่ม ตามความสามารถในการปฏิบัติ เนื่องจากท่านบอกว่าคนเรานั้นมีปัจจัยมาไม่เท่ากัน บางคนอาจจะมีบุญมากปฏิบัติได้ก้าวหน้าเร็ว ก็ให้ไปอยู่กลุ่มที่ปฏิบัติยากกว่า ท่านยังให้คำแนะนำอีกว่า ความอดทน หรือขันติบารมีเป็นสิ่งที่สำคัญที่สุดของความสำเร็จ ผู้ที่มีปัจจัยมาน้อย แต่มีความอดทนตั้งใจปฏิบัติ ก็จะได้พบความสำเร็จได้ อุปมาดังนิทานเรื่องกระต่ายกับเต่า

ในปีหน้า ถ้าข้าพเจ้าได้มีโอกาสมาทำโครงการนี้อีก ข้าพเจ้าจะได้นำหลักความอดทนนี้เป็นข้อคัดเลือกคุณสมบัติของผู้สมัคร เนื่องจากว่าจำนวนผู้สมัครคงจะต้องเพิ่มขึ้นอีกมาก เพราะโครงการนี้เป็นโครงการเดียวที่จะสามารถบวชเณรที่วัดอัมพวัน โดยมีหลวงพ่อบริการอุปัชฌาย์ให้ เพราะที่วัดไม่รับบวชได้จึงต้องเป็นผู้ที่อดทนที่สุดเท่านั้น จึงไม่แนะนำให้

ผู้ปกครองบังคับลูกหลานมาบวช เพราะในปีที่ผ่าน ๆ มา ผู้ที่ถูกบังคับมากมักจะสร้างปัญหา เนื่องจากไม่สามารถอดทนต่อการปฏิบัติกรรมฐานได้

นอกจากนี้ ผู้ปกครองที่มุ่งหวังจะให้โครงการนี้เปลี่ยนแปลงนิสัยที่ไม่ดีของบุตรหลาน นั้น ขอย้ำได้คาดหวังมากนัก เพราะส่วนใหญ่เด็กที่มีปัญหาด้านพฤติกรรมมักจะเป็นคนที่มี ความอดทนต่ำ อาจจะไม่ผ่านการคัดเลือกที่เข้มข้นได้ และขอให้ท่านผู้ปกครองที่เคียดเข็ญ บุตรหลานของท่านมาบวช เพราะหวังว่าจะได้เกาะชายผ้าเหลืองขึ้นสวรรค์ ได้โปรดเข้าใจว่า โครงการนี้เป็นการพัฒนาคุณภาพจิตใจให้มีความอดทน มีระเบียบวินัย รู้รักสามัคคี เป็นคนดี ของครอบครัว สังคม และประเทศชาติ เพื่อให้กุลบุตรผู้บวชแล้ว เป็นผู้ที่มีคุณสมบัติความ อดทน มีปัญญาสามารถเรียนหนังสือได้ถึงขั้นสูงสุด ผลทางด้านบุญนั้นจะถือเป็นผลพลอยได้ เนื่องจากวัดผลได้ยาก และเป็น **ปัจจัยตัดัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ** หรือ ผู้รู้ก็ย่อมรู้ได้ด้วย ตนเอง กุศลใด ๆ ที่สามเณรจะได้กระทำมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความพากเพียรเป็นหลัก ถ้าสามเณรสร้างคุณดีน้อย ผิดศีลธรรม บาปกรรมจะต้องตกอยู่ที่ผู้ปกครองผู้เคียดเข็ญบุตร หลานมาบวชเช่นกัน ขอให้ท่านดูทั้งประตุบุญและบาปด้วย

ผู้ที่สามารถผ่านการคัดเลือกครั้งนี้ จะต้องเป็นผู้มีความอดทนอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นผู้มีความ อดทนอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นด้านร่างกายที่จะต้องตื่นนอนเช้าตี ๓ ครั้ง นอนไม่เกิน ๓ ชั่วโมง รับประทานอาหารอย่างสำรวมในปริมาณไม่มาก วันละ ๒ มื้อ มีน้ำปานะวันละ ๒ ครั้งเพื่อยังชีพเพราะถ้ารับประทานมากไปจะทำให้หลับเวลาทำกรรมฐาน ส่วนทางด้านจิตใจ ต้องอดทนกับระเบียบวินัยอย่างเคร่งครัด รักษาศีลมิให้ต่างพร้อย คอยระวังจรรยาวัตรโดยถือ ตามพระวินัยของพระภิกษุ คือ เสด็จวัตร ๗๕ ข้อ ต้องพิจารณาปัจจัยสี่ตั้งแต่รับประเคนและ ก่อนบริโภคทุกครั้ง ห้ามรับประเคนเงินและของรับประทานต่าง ๆ รวมทั้งนม เพื่อหลีกเลี่ยง ปัญหาการผิดศีล เป็นต้น

ส่วนทางด้านพิธีการ ต้องสามารถท่องคำขอบรรพชาและองค์ศีล ๑๐ ให้ได้ก่อนวันเข้า ร่วมโครงการ เพราะจะมีการสอบข้อเขียน ผู้ที่ไม่ผ่านสอบข้อเขียนจะไม่สามารถเข้าร่วม โครงการได้

ข้าพเจ้าหวังว่ากุลบุตรผู้สามารถผ่านเข้าไปบวชเป็นสามเณรในปี ๒๕๓๘ จะเป็น บุคคลที่มีโอกาสประสบความสำเร็จได้ในชีวิต ดังที่หลวงพ่อดีเคยสอนไว้ว่า ธรรมะคือการ ฝืนใจ ต้องรู้จักอดทน อดกลั้น อดออม จึงจะประสบความสำเร็จได้ สำหรับผู้ที่ตั้งใจจะบวช เณรที่วัดอัมพวันในปี ๒๕๓๘ ที่จะถึงนี้ ขอได้โปรดเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อมที่จะผ่านการ คัดเลือกเข้าไปในรุ่น **สามเณรใจเพชร** นี้ให้ได้

จากประสบการณ์ปี ๒๕๓๗ ผู้ที่ผ่านการคัดเลือกและปฏิบัติได้ดีมักจะมีอายุน้อย ๆ ระหว่าง ๑๒-๑๔ ปี บางคนตัวเล็กนิดเดียวแต่อดทนเสียใจเด็กโต ๆ ต้องอายุ จึงสรุปได้ว่าอายุน้อยไม่ใช่อุปสรรคต่อความอดทน ใจเท่านั้นที่เป็นตัวบอกระยะของแต่ละคน ขออวยพรให้ผู้ที่มีศรัทธาแรงกล้าที่จะบวชเป็นสามเณรในโครงการของยุวพุทธฯ ณ วัดอัมพวันนี้ ได้พัฒนาความอดทนให้สามารถผ่านการคัดเลือกทุก ๆ ท่านเทอญ